

CAPITOLUL I

Trei puncte negre apărură deodată în imensitatea de ocră a deșertului Khash, ivite de nicăieri, înaintând înspre drumul Zaranj-Delaran. Peisajul era magnific și aproape selenar. O întindere plată, presărată cu stânci care păreau așezate atent pe sol, fără nicio urmă de vegetație, cât vedeai cu ochii.

Acest drum parcă făcut din tablă ondulată, plin de gropi enorme, cu stânci ascuțite, urca din extremitatea sudică a Afganistanului, la frontiera cu Iranul, pentru a se intersecta cu drumul Kandahar-Herat, o șosea asfaltată, traversând de la sud la nord provincia Hilmand, învecinată cu Kandahar la est. Nimic nu diferenția cele două provincii cu geografie identică, presărate cu sate unde casele se confundau cu deșertul. O zonă aproape complet consacrată culturii de mac, a cărui recoltă, constând în trei etape de stoarcere pentru a extrage suc din tulpină, tocmai se încheia. Toyota Land Cruiser sălta cu atâta violență din groapă în groapă, încât Ron Lauder, așezat în spatele lui Mohammad, șoferul, avu nevoie de mult timp pentru a identifica cele trei puncte negre, a căror traiectorie urma să se întâlnească cu a lor.

Era vorba de trei motociclete de teren, în șir indian, lăsând în urma lor nori de praf gălbui. Ron Lauder se uită pe harta așezată pe genunchi. Parcurseseră deja aproape o sută zece mii din Zaranj și le mai rămâneau aproape tot atâtea până la destinație: aeroportul Shindand, în mijlocul deșertului, între

Farah și Herat, capitala provinciei. Trupele de geniști US îl repuseseră în stare de funcționare, cu o pistă capabilă să primească F-16, dar degeaba. Niciun zbor nu îl deservea, cu excepția câtorva aparate – elicoptere sau avioane ușoare – pentru misiuni discrete, precum recuperarea lui Ron Lauder, ofițerul de teren superior al Central Intelligence Agency, și a partenerei sale, Suzie Foley. Un elicopter Blackhawk îi aștepta la Shindand, pentru a-i transporta până la aeroportul din Kandahar, de unde un aparat al US Air Force îi va duce la Bagram, marea bază de la nord de Kabul. Apoi, urmau întoarcerea în țară, informările și concediile.

Cele trei motociclete rulau de acum aproape paralel cu drumul și Ron Lauder îi putea vedea pe cei care le conduceau: bărbați cu turbane închise la culoare, cu Kalașnikov după gât, cu capătul liber al turbanului strâns în dinți pentru a nu zbura.

Americanul simți cum pulsul îi crește. Kalașnikovurile nu însemnau mai nimic. Erau la fel de indispensabile unui afgan precum era periuța de dinți pentru el. Dar motocicletele de teren erau utilizate frecvent de talibani. Aceștia mișunau în regiune, de la frontiera iraniană, la vest, până la Kandahar, la est. Ascunși în nenumăratele sate de unde ieșeau doar pentru operațiuni rapide împotriva patrulelor ISAF (International Security Assistance Force), în special asupra britanicilor care își stabiliseră baza la Hilmand.

Înfruntări care se terminau mereu în același mod: talibanii, printr-o ambuscadă sau un IED (Improvised Explosive Device¹) bine plasat, provocau

¹ Dispozitiv exploziv improvizat, cu comandă de la distanță.

ceva pierderi militarilor și se retrăgeau într-un sat. Aceștia chemau „cavaleria” în ajutor, iar F-16 sau elicopterele de asalt aruncau în aer satul vinovat că adăpostea insurgenți. Deși „inteligente”, bombele nu erau selective, omorând aproape de două ori mai mulți civili decât talibani.

La numărarea cadavrelor, toți morții erau catalogați ca talibani, de aceea și comunicatele legate de victorie erau liniștitoare. Și le permiteau adevăraților talibani să înroleze ușor supraviețuitori ai familiilor nimicite de bombe. De unde și numărul tot mai mare de talibani care operau în sudul Afganistanului. Lipsiți de armament greu, țineau totuși piept relativ ușor celor 37 000 de membri ai coaliției eteroclite a ISAF, în care se amestecau aproape douăsprezece naționalități și care părea să fi uitat faptul că în urmă cu un sfert de secol 140 000 de soldați ai Uniunii Sovietice nu reușiseră să le vină de hac *mujahedinilor* afgani. Dintre care făceau parte talibanii.

Neliniștit, Ron Lauder se aplecă spre Aziz, translatorul așezat lângă șofer. Cele trei motociclete rulau în dreptul lor, paralel cu drumul.

– Ce credeți?

Mohammad, aplecat pe volan, cu fața acoperită de praf, transpirat learcă în ciuda climatizării date la maximum, părea încordat, dar Aziz scutură din cap cu un zâmbet liniștitor.

– *No problem! They are probably talibans, but they are not chasing us*².

² Nicio problemă! Probabil că sunt talibani, dar nu ne urmăresc pe noi.

Cele trei motociclete tocmai intrau pe drum în urma lor, săltând prin gropi. Ron Lauder își zise că ar fi preferat să fie deja la Delaran, unde erau mai mereu britanici la punctul de control al armatei afgane. Dar se aflau încă la vreo douăzeci de kilometri depărtare.

Deodată, o motocicletă acceleră, depăși Land Cruiserul și parcurse câțiva metri, apoi se opri în mijlocul drumului...

Ron Lauder simți cum i se ridică inima în gât. În trei luni de ședere în Afganistan, era prima dată când avea probleme. Instalați la Zaranj, chiar lângă frontiera iraniană, erau presupuși reprezentanți ai unui ONG canadian care monta aparate ortopedice copiilor mutilați de minele antipersonal. La Zaranj, care semăna cu un oraș de pe vremea Vestului sălbatic, cu unica sa stradă dând înspre deșert, localnicii se obișnuiseră ușor cu prezența lor. În general ospitalieri, acești afgani îi vedeau cu ochi buni pe cei doi canadieni veniți să se ocupe de copiii mutilați. Fără încetare, cei doi „ONG” cutreierau satele de-a lungul frontierei cu Iranul, distribuind aparatele lor ortopedice și îndeplinindu-și în același timp misiunea: să repereze orice prezență iraniană în această zonă de frontieră sensibilă. CIA voia neapărat să afle modalitatea în care arme iraniene – explozivi, rachete sol-aer sau antitanc – ajungeau în mâinile talibanilor.

Direcția Operațiuni a CIA eșitase îndelung până să-i trimită pe cei doi agenți în această zonă îndepărtată, în afara oricărui suport militar al ISAF sau al celor 8 000 de soldați americani din cadrul operațiunii „Enduring Freedom”. Aeroportul din Zaranj era

dezafectat, iar acest drum era singura legătură cu lumea exterioară.

*

* *

Zâmbetul lui Aziz dispăru brusc. Motociclistul pusese piciorul pe pământ și trăgea de pe umăr Kalașnikovul. Cu arma în mâini, se mulțumea doar să ridice brațul, făcând semn mașinii 4x4 să oprească. Ron Lauder se întoarse și zise în șoaptă, pe un ton aparent calm:

– *Don't worry, Suzie*, vor doar să ne controleze. *Keep smiling*³.

Tânăra agentă CIA se simțea rău... Aceste trei luni fuseseră dificile. Mai întâi, din cauza căldurii – între 40 și 48 de grade –, a obligației de a se înfășura permanent cu haine care să o acopere până la călcâie, a *hijab*-ului (vălului), totuși mai puțin incomod decât *burqa*⁴. Cel mai uimitor este că paștunii⁵ nu erau niște fanatici religioși: doar oameni extrem de conservatori, pentru care rolul femeii era de a naște și de a găti, fără a se arăta. Era exclusiv un univers al bărbaților.

*Madrasele*⁶ erau foarte frecventate de țăranii săraci doar pentru că le ofereau elevilor adăpost și hrană.

Mașinal, Suzie Foley băgă mâna în geantă, în căutarea pașaportului canadian, creație a Diviziei

³ Nu te îngrijora, Suzie. Zâmbește în continuare.

⁴ Vestimentație care acoperă în întregime corpul femeii, cu o plasă din țesătură în dreptul ochilor, pentru a putea vedea.

⁵ Etnie care populează o mare parte din Afganistan.

⁶ Școli coranice.

Tehnice din CIA. Realiză că avea mâinile transpirate, și nu doar din cauza căldurii.

La rândul lor, ceilalți doi motocicliști tocmai se opreau, lăsând vehiculele în spatele Land Cruiserului, după care se alăturară camaradului lor.

Toți trei semănau între ei, cu barba neagră, privirea aprigă și alura juvenilă.

Aziz, translatorul, coborâse din mașina 4x4. Cu mâna în dreptul inimii, după obiceiul afgan, îi salută pe cei trei bărbați.

– *Salam aleikum!*

– *Aleikum salam*, răspunse politicos primul taliban, continuând conversația în dialectul paștun, pe un ton măsurat, aproape timid.

După câteva minute, Aziz se întoarse.

– Vor să știe de unde venim și încotro mergem.

– Explicați-le cu ce ne ocupăm noi aici, zise imediat Ron Lauder.

În același timp, îi întinse cele două pașapoarte canadiene, fără a fi sigur că acești tineri cunosc despre existența Canadei. În ochii majorității afganilor, toți străinii erau americani...

În spate, Suzie Foley își strângea mâinile pentru a le împiedica să tremure.

Fără climatizare, căldura era copleșitoare. Nicio suflare de aer. Cei trei talibani îmbrăcați în culori închise examinau pașapoartele discutând în șoaptă. În cele din urmă, unul dintre ei îi zise o frază scurtă lui Aziz, care se întoarse spre Land Cruiser.

– Ei spun că este posibil să fiți spioni, zise el pe un ton nesigur.

Ron Lauder încercă să zâmbească.

– Suntem de mult timp în această țară, oamenii ne cunosc la Zaranj. Am venit în scop umanitar. Și, în plus, plecăm. Dacă ne rețin prea mult, o să pierdem avionul.

Argumentul nu păru să-i tulbure pe talibani. Primul dintre ei pronunță o frază scurtă și își puse Kalașnikovul după gât, urcându-se pe motocicletă. Aziz, decepționat, îi zise lui Ron Lauder:

– Vor să-i urmăm, pentru a ne întâlni cu șeful lor, mollahul Mahmoud Shah Nazay, Dumnezeu să-l aibă în pază. El va fi cel care va decide soarta voastră.

Ron Lauder se întoarse spre Suzie.

– OK, nu e nimic de făcut. Sunt sigur că se va termina cu bine.

Nu dețineau arme, niciun document compromițător, ci doar un Thuraya⁷.

Land Cruiserul părăsi drumul și începu să ruleze prin deșert, înspre est, urmând o potecă aproape invizibilă, puțin mai rea decât drumul principal. Cei doi motocicliști îi urmau la o distanță considerabilă, înecați de același nor de praf. Ron Lauder ridică telefonul Thuraya de pe planșeu, scoase antena și apăsă pe un buton roșu situat lângă ecran, care declanșă un semnal automat de alarmă, retransmis imediat prin satelit. Astfel, se va afla că se produsese un incident și se va putea stabili și locul exact. Thuraya indica poziția ca un GPS.

Ceea ce nu le schimba cu nimic soarta...

⁷ Telefon conectat direct la satelit.